

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-227/21, Illumina/Komisja, wniesione w dniu 22 września 2022 r. przez Illumina, Inc.

(Sprawa C-611/22 P)

(2022/C 432/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Illumina, Inc. (przedstawiciele: D. Beard, BL, J. Holmes, Barrister, P. Chappatte, avocat, E. Wright, avocate, F. González Díaz, abogado, M. Siragusa, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Grail LLC, Republika Grecka, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Urząd Nadzoru EFTA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji C(2021) 2847 final z dnia 19 kwietnia 2021 r. uwzględniającej wniosek francuskiego organu ochrony konkurencji o zbadanie koncentracji mającej na celu uzyskanie przez Illumina, Inc. wyłącznej kontroli nad Grail, Inc. (sprawa COMP/M.10188 – Illumina/Grail), po drugie, decyzji Komisji C(2021) 2848 final, C(2021) 2849 final, C(2021) 2851 final, C(2021) 2854 final i C(2021) 2855 final z dnia 19 kwietnia 2021 r., uwzględniających wnioski greckiego, belgijskiego, norweskiego, islandzkiego i niderlandzkiego organu ochrony konkurencji o przyłączenie się do tego wniosku o zbadanie koncentracji przez Komisję, i, po trzecie, pisma Komisji z dnia 11 marca 2021 r. informującego spółki Illumina i Grail o wspomnianym wniosku o zbadanie koncentracji oraz, po czwarte, datowanej na dzień 11 marca 2021 r. decyzji Komisji, w której instytucja ta powiadomiła Illuminę o zakazie wprowadzenia koncentracji w życie na mocy art. 7 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (!);
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania (w obu instancjach).

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo przyjmując taką wykładnię art. 22 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, zgodnie z którą uprawnia on państwo członkowskie, które przyjęło krajowe przepisy w dziedzinie kontroli koncentracji, do złożenia do Komisji wniosku o zbadanie koncentracji, która nie spełnia warunków wymaganych do tego, aby mogła się ona stać być przedmiotem analizy na podstawie jego krajowego ustawodawstwa regulującego dziedzinę kontroli koncentracji.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, oddalając podniesiony przez Illuminę zarzut oparty na tym, że ten wniosek o zbadanie koncentracji został złożony po terminie, na podstawie błędnej interpretacji znaczenia zawartego w art. 22 rozporządzenia nr 139/2004 wyrażenia „powiadomienia”. Zdaniem skarżącej Sąd popełnił błąd dochodząc do wniosku, zgodnie z którym bieg terminu na złożenie przez państwo członkowskie wniosku o zbadanie koncentracji przez Komisję miałby rozpoczynać się dopiero od momentu, gdy strony koncentracji dostarczą władzom państwa członkowskiego konkretnych danych wystarczających do dokonania wstępnej oceny tego, czy dana koncentracja może być przedmiotem wniosku o zbadanie koncentracji przez Komisję.

Po stwierdzeniu, że opóźnienie Komisji w skierowaniu wezwania nie było racjonalnie uzasadnione i instytucja ta dopuściła się przy tym naruszenia zasad: pewności prawa, rozsądnego terminu i dobrej administracji, Sąd naruszył prawo, i) orzekając, że Illumina powinna była wykazać naruszenie w niniejszym przypadku przysługującego jej prawa do obrony; ii) stwierdzając, że nie doszło do takiego naruszenia jej prawa do obrony.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, odrzucając podnoszone przez Illuminę twierdzenie, zgodnie z którym spółka ta miała uzasadnione oczekiwania w przedmiocie tego, że przyjęta przez Komisję polityka nie ulegnie zmianie przed wydaniem wytycznych lub też w przedmiocie tego, że aktywne zachęcanie przez tę instytucję państw członkowskich do kierowania do niej wniosku o zbadanie koncentracji było sprzeczne z zasadą pewności prawa: i) stwierdzając, że uzasadnione oczekiwania mogą powstać tylko wtedy, gdy podnoszone zapewnienie było udzielane odnośnie konkretnej danej koncentracji; ii) nie uwzględniając zakresu uzasadnionych oczekiwań; iii) uznając, że uważnie analizowane przemówienie wiceprzewodniczącej Komisji ds. konkurencji nie pochodziło od administracji Unii, czy też uznając, że udzielone przez wiceprzewodniczącą Komisji zapewnienie, iż instytucja ta będzie kontynuować politykę mającą na celu zniechęcanie państw członkowskich do kierowania do niej wniosków o zbadanie koncentracji (aż do momentu przyjęcia wytycznych) było spójne z tym, że Komisja zachęcała do kierowania do niej takich wniosków.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004 L 24, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (wielka izba) wydanego w dniu 27 lipca 2022 r. w sprawie T-125/22, RT France/Rada, wniesione w dniu 27 września 2022 r. przez RT France

(Sprawa C-620/22 P)

(2022/C 432/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: RT France (przedstawiciel: E. Piwnica, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Królestwo Belgii, Republika Estońska, Republika Francuska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Rzeczpospolita Polska, Komisja Europejska, Wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 lipca 2022 r. w sprawie T-125/22 RT France / Rada;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów;

ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi powyższego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył postanowienia art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej uznając – do celów stwierdzenia, że nie doszło do naruszenia prawa spółki RT France do bycia wysłuchaną – iż ze względu na wysoce wyjątkowy kontekst przyjęcia zaskarżonych aktów i realizowany przez Radę cel właściwe instytucje Unii nie były zobowiązane do wysłuchania wnoszącej odwołanie przed pierwotnym umieszczeniem jej nazwy w spornych wykazach.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył postanowienia art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i przeinaczył przedstawione mu dowody w zakresie w jakim uznał, iż żaden z przytoczonych przez wnoszącą odwołanie argumentów nie pozwolił wykazać, że postępowanie w jej sprawie mogło doprowadzić do innego wyniku, gdyby została ona wysłuchana przed przyjęciem spornych środków lub gdyby motywy dotyczące ich stosowania zostały jej przekazane wcześniej.